

RECHTER JAN VAN DER DOES

Kerstgedachte van mr. Janneke de Graaf

Mr. Janneke de Graaf kijkt bij het spreken altijd zo verwachtingsvol dat alleen al de gedachte aan het passeren van haar betoog extra energie vereist. Zij heeft stralend bruine ogen. Op haar ronde wangen verschijnt gemakkelijk een blos. Het korte haar piekt alle kanten uit, wat haar levendigheid nog eens vergroot.

Een paar jaar geleden werd zij als advocaat beëdigd, samen met tien andere jeugdige advocaten, en als enige legde zij de eed af. In de zaal, vol met bloemen en flitslicht, had tienmaal de belofte geklonken waarna het de beurt was aan mr. De Graaf. In de overgave om het zo goed mogelijk te doen was zij de exacte tekst, dat God haar waarlijk mocht helpen, vergeten. Dit deed haar wangen nog extra kleuren. De keuze voor de eed was in haar geval een keuze voor een gewetensvolle taakuitoefening die in de sterren leek vast te liggen. Zij weet sindsdien nauwgezetheid te combineren met een aanstekelijke blijmoedigheid. Aangezien zij ook nog met een zekere argeeloosheid naar voren treedt, kan het niet anders zijn dan dat zij het resultaat is van een onbekommerde protestantse opvoeding ergens in een kleine provincieplaats.

Het was dinsdag vóór Kerst. In de meervoudige raadkamer van de rechtbank verscheen een Caribische verdachte die een ex-vriendin op diverse manieren zou hebben lastiggevallen. De verdachte was ervan overtuigd dat hij uiteindelijk het slachtoffer was. Het ging in de raadkamer alleen om de voorlopige hechtenis. Mr. De Graaf hield een betrokken pleidooi waarin alles wees op vrijlating. Juist met het kerstfeest in het vooruitzicht komt het erop aan, aldus de raadvrouw. Het is het feest van een nieuw begin, van nieuwe hoop, van licht in de duisternis. Nu kan cliënt tonen dat ook voor hem wrok en woede niet het laatste woord hebben. Waarom zou hem een kerstavond, samen met zijn kinderen, worden onthouden?

Alleen uit de mond van mr. De Graaf kon dit aannemelijk klinken en de gevangenhouding werd dan ook geschorst. Stralend drukte zij de verdachte de hand.

In de raadkamer van de dinsdag na kerst verscheen verdachte weer. Hij had de kerstavond toch besteed aan andere prioriteiten dan de kinderen. De ex-vriendin lag sindsdien ernstig gewond in het ziekenhuis. Kennelijk in een uiterste poging om zijn slachtofferschap te benadrukken, had verdachte een T-shirt aangetrokken met daarop een afbeelding van een lijdende Jezus, de doornenkroon tot bloedens toe op het hoofd gedrukt. Toen ik hem voorhield dat zijn ex-vriendin op de intensive care lag, mompelde hij: 'Dat heb *ik* weer!'

Illustratie: Floris Tilianus

Op het gelaat van mr. De Graaf lag een frons. Het lijden van deze Jezus leek een doodklap voor haar kerstgedachte. Zwijgend hoorde zij het verslag van de gebeurtenissen aan, en zwijgend luisterde zij naar de opheffing van de schorsing.

Bij het afscheid zei ze: 'Ik kom je zo snel mogelijk opzoeken,' en zij drukte daarbij zachtjes een hand op de linkerbovenarm van haar cliënt.

Toen hij door de parketwachten werd weggeleid was een lichte flonkering in zijn ogen zichtbaar. Kerst was voorbij, maar er bleef iets om naar uit te kijken.